

I. N. J.

§. 1.

Sciendum est, quod Voluntas Dei variis modis distinguatur, non quidem secundum se, sed ex parte obiectorum & circumstantiarum. Quo de Petrus Lombardus Lib. 1. distinct. XLV. p. 214. & 315. ita loquitur: *Hic non est praetereundum nobis, quod Sacra Scriptura de Voluntate Dei variis modis loqui consuevit: Et tamen non est Dei voluntas diversa, sed locutio diversa est de voluntate, quia nomine voluntatis diuersa accipit. Nam voluntas DEI verè ac propriè dicitur, quae in ipso est, & ipsius essentia est, & haec una est, nec multiplicitem recipit, nec mutabilitatem &c.* Martinus Becanus in Theol. Schol. parte 1. Tr. 1. cap. XI. qu. 1. p. 104. his utitur verbis: *Supra dixi, Scientiam Dei secundum se unicum esse, licet ex parte obiecti varia sit. Idem nunc dico de Voluntate DEI. Una est secundum se: multiplex ex parte obiecti, & circumstantiarum. Dividitur autem his modis. Primò à Scholasticis, in voluntatem signi & beneplaciti. Secundo ab iisdem, in voluntatem absolutam & conditionatam. Tertio à Damasceno, in voluntatem antecedentem & consequentem. Quarto, ab Augustino, in voluntatem efficacem & inefficacem. Quinto, à Calvinistis, in voluntatem reuelatam & arcanam. Alia alii adhuc addunt distinctionum genera, vid. Gerh. exeg. L. 2. de nat. Dei & attrib. div. num. 267. & seqq. Et Meisn. anthrop. d. 12. q. 1. th. 1. & seqq.* Nobis jam, missis caeteris, cum voluntate signi & beneplaciti res est.

§. 2. Hac distinctione & Scholastici & Calviniani utuntur, sed sensu diverso. Inter Scholasticos proponit eam

A

Thomae